

לראות את הקולות: האבסורד של האמונה היהודית

חקירה פילוסופית על מעמד הר סיני, שמיעה, וקיום אנטי-קיומי.

המעבר הדרמטי מהחומר אל הרוח

"קול דְּבָרִים אַתֶּם שֹׁמְעִים וְתִמְוִנָה אֵינְכֶם רֹאִים זֹלָתִי קוֹל"

בנקודת היווסדותה של האומה, האמונה היהודית מתגלה כישות
אידיאית ומופשטת. היא שוללת כל אחיזה בממשות הארצית הפיזית
ומנטרלת את הממד הוויזואלי.

ההתגלות אינה נראית – היא נשמעת.

הדיכוטומיה של התפיסה: ראייה מול שמיעה

התפיסה החזותית (ראייה) 	התפיסה השמעית (שמיעה)
סופיות וגבולות פיזיים. 	אינסופיות ללא גבול (קול גדול ולא יסף - ולא פסק).
נטייה לאלילות ולהיאחזות בממשות. 	מונותאיזם קוגניטיבי מופשט.
עולם המוגבל לזמן ולמרחב. 	מהדהד בהווה לנצח.
תמונה (סטטיות). 	קול (תנועה מתמדת).

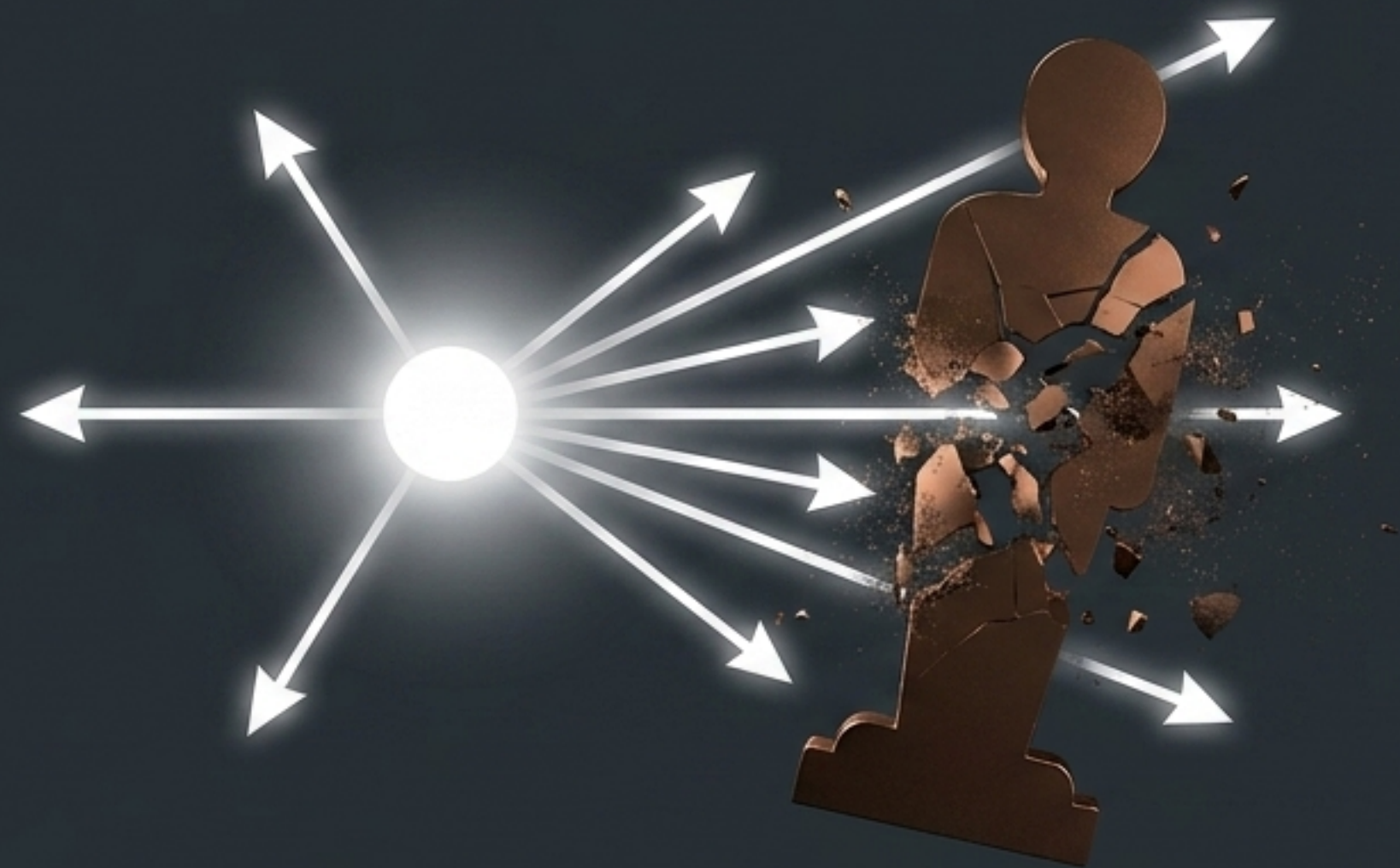
הפרדוקס של הר סיני: התגלות אנטי-התגלותית

אלוהים קורא את קריאת הנכחות של ה'אנוכי',
ובאותה קריאה ממש תובע אנטי-נכחות ויזואלית:
לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְכָל תְּמוּנָה.

חיוב המופשט: נכחות אלוהית טוטאלית.

שלילת המוחשי: אלוהים שורף ומכלה
כל יסוד של ממשות ויזואלית.

האבסורד: מאמין החייב להחזיק בדואליות
שבה הנכחות המוחלטת דורשת את
ביטול התמונה.

"וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת..."
אַתָּה הָרֵאתָ לְדַעַת..."

לראות את הקולות: מאפיסטמולוגיה לאונטולוגיה

ההשגה התבונית-שמיעתית אינה נשארת ברובד הרעיוני. היא הופכת ל'משקפיים' דרכם אנו משקיפים על עולמנו. אנו מתבקשים להפר את הדיכוטומיה: לראות את התמונה באמצעות הקולות, ולשמוע את הקולות באמצעות התמונה. המופשט מעניק צידוק ומשמעות למציאות (ארץ זבת חלב ודבש).

תובנה מרכזית:

זו הסיבה לחרדת המוות במעמד הר סיני (פרחה נשמתם). חוויית האמונה היא להכיל את חוסר האפשרות המוחלט: לראות את אלוהים כמקומו של עולם, ובה בעת לדעת שאין העולם מקומו. אל מול האינסוף, הקיום הפיזי כמעט מתבטל (כולא קמיה כלא חשיב).

התביעה לנוכחות אנטי-קיומית נחוות כתנועה המתנגדת לאופיין הבסיסי של תופעות פיזיות.

שמע ישראל: הנקודה הארכימדית של האחדות

"שִׁמְעַיִיִּי שְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד"

השמיעה היא נקודת הראשית והתכלית גם יחד.
פעמיים ביום (בשכבך ובקומך), המאמין מצמצם את
כל הווייתו הממשית אל תוך נקודת שמיעה אחת.

כל קולות וצלילי העולם מתכנסים להכרה
אחת של אינסופיות אלוהית שאין דבר
שיכול לחמוק ממנה.

האלכימיה של ההוויה: ממיניות לאהבה

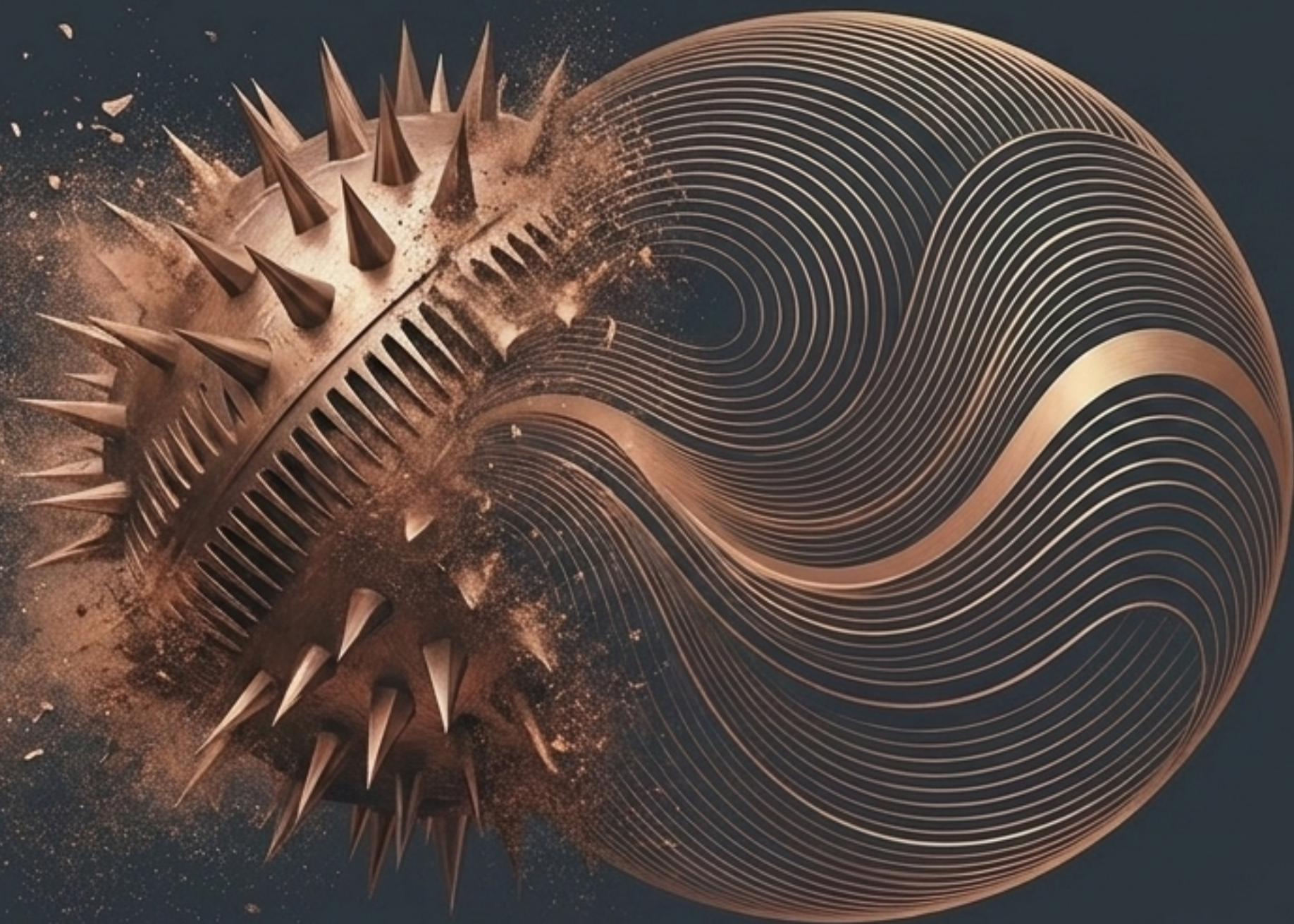
"וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ
וּבְכָל מְאֹדְךָ"

האהבה פועלת ככור היתוך. היא לוקחת את אנרגיות הקיום הראשוניות וההישרדותיות ביותר – חומרי הגלם המכוננים את הווייתנו – ויוצקת לתוכם משמעות, נאמנות ומחויבות טוטאלית. הרייבוי הפיזי של ההוויה נגאל ממצבו הדומם והופך לתשוקה לאל חי.

מעגל ההתפעלות של הרמב"ם

נקודת הסיקיון: רבי עקיבא ומסירות הנפש

עבור רבי עקיבא, שעת סריקת בשרו
במסרקות של ברזל לא הייתה רק סבל,
אלא ההזדמנות האולטימטיבית:
"כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא לידי
ואקיימנה".

ההוכחה האונטולוגית:

אימות מציאות האלוהים דורש שלילה
גורפת של כל הוויה זולתית.
חיוב מציאות האל נושא בחובו יסוד
אנטי-קיומי מובהק.
רגע המוות הוא רגע ה'שמע'
האולטימטיבי המאשר את האבסורד.

הסיפור היהודי הנצחי: קיום מתוך אי-קיום

"וְאָמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי"

"מאי הר סיני? שמשם ירדה שנאה לאומות העולם"

תכונת הקיום האנטי-קיומית טבועה באומה ממעמד הר סיני. היהדות מחייבת את היותה מתוך תנועה המתנגדת לקיום הפיזי הרגיל. זהו סיפור קיומי שספוג בדם, שבו ההישרדות עצמה היא נס החורג מחוקי הפיזיקה וההיסטוריה.

סימפוניה של משמעות

סינתזה

האמונה הורגת ומחיה
את המציאות בו-זמנית.
מצד אחד, אנו
מתכחשים למתכונתה
הפיזית והמקומית של
המציאות כדבר העומד
בפני עצמו. מצד שני,
אנו מנציחים אותה
כדרמה הרמונית
ואינסופית.

ההתגלות

כאשר כל תופעה
חומרית נתפסת כ'שום
דבר' בפני עצמה,
היא מיד מתגלה כחלק
כחלק מאלוהות
אינסופית – מלודיה
שמחלצת את העולם
מהדממה ומעניקה לו
משמעות.

לאחוז בזה ובזה: האיזון האמוני

“טוב אשר תאחז בזה וגם מזה אל תנח את ידך כי ירא אלהים יצא את כלם”

אל לנו לראות את התופעות כפיזיות בלבד, אך גם אסור לנו לדבוק רק באבסטרקטיות רעיונית המנותקת מהחיים. המשימה היא לצלוח את גבולות עולמנו הוויזואלי, ובה בעת ליצוק את האמונה לתוך התנועה הממשית והתוססת של משעול החיים.